

. Szám.

ap-ban,
oldalról
elmaradt
llal. —
eles ma-
neg 1868,
tét birta
Kricsfa-
szerint
számban.

zünidei

es ada-
bácsi.

ötetének
madik
ezuttal
eretettel
elyesnek
ndatosan

svényen,
Huszon-
ja alatt
ket viz
rsasága-
ése.

ilni fog
eszély-
erjesztő
költe-
a, elme-
árán is
kiknek

sakat is.
ácsi.

, hogy a

haszná-
enaem-
vatala.

neum-épület.
pesten.

A KIS ÖRDÖG. (Lásd a 407. lapon.)

XLII. kötet, 26. szám.

Ara negyedévre 1 frt 40 kr. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1892. június 26-án.

A BÁBU GYÉMÁNTJA.

— Beszélyke. —

GEN VIGAN indult meg az a kis eset, de nem igen vigan jutott a végéhez. Ez bizony sokszor megesik éppen a nagyon vig históriáknál. A kis Katinka sem gondolta, hogy ilyesmi eshetik meg, mikor a maga aranyos, kényes uj Viczáját a nagy vendégségre öltöztette és szép uj ruhát szabott, varrt reá. Az igaz, hogy ennek a munkának a nagyobb részét a mama végezte el, de hát igazán nem is lehetett kívánni, hogy Katinka maga meg tudja csinálni egészen, mikor ő még olyan csöppecske jószág volt, hogy a tavaszon mult hat éves. Hanem a mamának hizelkedni, könyörögni nagyon szépen tudott. Éppen most is így szólalt meg:

— Jaj de szép lesz az én Viczuskám! És ugy-e mamácska, kedves jó mamácska, most én is adhatok baba-ozsonnát, mint a minap Irénke?

— Milyen volt az?

— Hát olyan, hogy mindnyájan elvitük a bábunkat és ők voltak az igazi vendégek, mi pedig csak úgy segítettünk nekik egy kicsit... csak éppen annyit, hogy mikor a piczi bábu-csészék meg voltak töltve csokoládéval, hát azt persze mi ittuk ki helyettük.

— No, ez nem volt éppen nagyon fáradságos segítség.

— Oh nem, nagyon jól mulattunk vele. És Gizike is, Tinike is mondták, hogy majd ők is adnak ilyen bábu-vendégséget. Én is ugy szeretném, ha adhatnék.

— Jól van, kicsikém, legyen meg a kedved. Hívd meg ma délutánra Irénkét, Gizikét és Tinikét, hogy jöjjenek el Viczástul, mindenestül. Irj mindenkinek szép kis levélkét, Karcsi majd elviszi. Jó lába van, az utját hamar bejárja.

Karcsi szívesen vállalkozott ilyen apró szolgálatokra. Vig és jó fiú volt és nagyon szerette hugocskáját, ha néha kissé ingerkedett is vele. De neki az szabad, ő maholnap nyolcz éves lesz, tehát egész nagy diák, olyan nagy, hogy Katinka igazi szerencsésének tarthatta, ha Karcsi még leereszkedett hozzá. Mondom, nem volt mindig köszönet benne, mert ha évődésre került a dolog, bizony Katinka vesztett bele. Ámde mindjárt jóvá tette ezt Karcsi valami kedves szolgálattal. Most is készséggel mondá:

— Nos hát rajta, szaporán! Ide azokkal a levelekkel, hadd legyenek postás. De azt kikötöm, hogy a baba-ozsonnából nekem is jusson jó porció. A postás nem szolgál ingyen.

— Persze hogy jut neked is. Csak most segíts egy kicsit a leveleket meg-irnom.

— Már azt nem tehetem. Ráismernének az irásomra és nem hinnék el, hogy a te Viczád hívja meg a kedves Vicza és Pampuska társait. Már csak ird meg magad, a te irásod inkább hasonlít ahhoz, mintha maga a Vicza írta volna.

Mi tagadás benne, Karcsinak ez a kis csufolódása nem esett messzire az igaz-

ságtól. Mert Katinkának az írásbeli ügyessége még némiképen fogyatékos volt. De azért csak bele fogott. Boldogult is nagyon szépen. Az igaz, hogy nem csak a tollat mártotta be a tinta-tartóba, hanem egyszer-másszor az ujjait is, amiből aztán az következett, hogy nemsokára gyönyörű tinta-pötty feketélt éppen az orra hegyén is, a köténykéjének pedig szintén kijutott belőle, a papiroson pedig jó kövérke poczák terpeszkedtek el, mintha hizóban volnának. De ez végre sem volt nagy baj.

— Az Irénke levele sem volt szebb... pedig ő maga írta alá... én pedig úgy írom, mintha a Viczuskám küldené a levelét. Szeretném látni, kinek a babája tud szebben.

El is készültek a levelek. Katinka szépen borítékba rakta és átadta Karcsinak, aki nem hagyhatta szó nélkül.

— No jó hogy előre tudtam, kinek szólnak. Ezt a címet bizony száz esztendő postás sem olvasná el, azt hinné, hogy légy pottyant a tinta-tartóba, aztán kimászva, ezeken a leveleken sétálgatott volna végig. Sebaj, azért nem lesz hiba. Mindenki megkapja a magáét.

Fogta a kalapját és utra kelt. El is végezte a dolgát becsülettel és ebéd után hűségesen segített Katinkának a készülődésben. Mert becsületet köll vallani, mikor annyi tisztos és jeles vendég érkezik látogatóba.

De jöhettek is. Gondoskodva volt, hogy uri módon el legyenek látva. Katinka elővette legdrágább kincsét, azt a gyönyörű féltuczat bábu-csészét, tányérkát, melyet Karácsonykor a nagymamától

kapott. Még eddig ott volt szépen becsomagolva a szekrényben, mert ilyen parádés holmit nem szabad minden nap használni.

Volt alacsony asztalkája is apró székekkel. Az asztalt megterítette, a csészét, tányérkát mind fölrakta, aztán kiment a szakácsnéhoz egy kis tudakozódásra, hogy azokba a gyönyörű apró csészékbe, tányérokba lesz-e méltó oszonna. Nagyon meg volt elégedve a tudakozódással. Készül pompás csokoládé, olyan hogy akár a király-kisasszony is beérhetné vele. Ezt Katinka is, de még Karesi is nagyon szerette és bizonyosan a vendégek is dicsérni fogják. Aztán lesz kitűnő sütemény, jó gyümölcs és ezt már előre is föl lehet rakni az asztalkára, hadd pompázzék ott és lássa mindenki, milyen remek oszonna várja.

Mikor mindez már készen volt, egy nagy munka maradt hátra: még a Viczuskát kellett ünneplőbe öltöztetni. Már ebben Karesi megtagadta a segítséget: először is mert nem értett hozzá, azután meg mert nagyon nem tartotta megegyezőnek a méltóságával. Ő, aki ma holnap nagy diák lesz, nem foglalkozhatik bábuval. Már ezt ő csak nevette és lenézte. Nem is értette semmiképen, hogy azok a leányok miképen tudnak effélével elmulatni. Ne lett volna csak olyan szép kilátás az oszonnára, bizony nem tudom, nem oldott volna-e Karesi kerekét, hogy inkább a szomszédban Lacziékkal katonásdit játsszanak. De már csak rászánta magát, hogy hugocskájával marad és a kedviért jelen lesz a baba-oszonnán.

Éppen elkészült Katinka mindennel, mikor érkezni kezdtek a vendégek: Gizike, Tinike, Irénke, mindegyik a maga legszebb bábujával, mindegyik bábu a legparádésabb ruhájában. A Katinka Viczuskája nagyon szeretetreméltóan fogadta valamennyit és rendkívül örült, hogy kedves vendégei elfogadták a meghívást; ezek pedig épp oly nyájasan felelték, hogy nagyon megtisztelve érzik magukat a szíves meghívással.

Az a hamis Karcsi nagyot nevetve hallgatta ezt. Mert hát persze a bábuk mindezt nem mondták, hanem rábizták kis urnőikre, hogy azok végezzék a fárasztó beszélgetést. Tőlük elég, hogy szépen meghajlottak és össze csókolóztak, amint a leánykák kívánták és velők csináltatták.

Azután következett mihamar az ozsonna. Leültek a terített asztalhoz, a bábuk a piczi karos székekbe, mindegyik mögé pedig a maga urnője: ki zsámolyra, ki vánkosra. Csak Karcsi ült kényelmesen rendes székre és rendes csészeből rendes módon itta a jó csokoládét, míg a leánykák játszogatva töltögették az apró csészekbe, kínálgatták a bábukat, aztán persze maguk itták ki helyettök. Így tovább tartott és sokkal mulatságosabb volt, Karcsi pedig hiába nevetett.

— Te azt nem érted, mondá Irénke kissé megvetőleg. Ti fiuk csak holmi durva játékot szerettek.

Ezt Karcsi megorrolta kissé, de tudott annyi illedelmet, hogy vendégekkel nem szabad heveskedni, a házi urfinak gavalérnak köll lennie. Hanem mégis föltette magában, hogy megboszantja valamivel a

hetyke Irénkét. Majd akad valami jó alkalom.

Egyelőre bizony nem akadt, mert a kis leányok szépen játszogattak, nem igen törődve a Karcsi évelődéseivel. Ozsonna után össze hasonlították a bábukat, melyik szebb, melyik nagyobb. Mind egyiknek volt valami jeles tulajdonsága. Az egyiknek gyönyörű haja, a másíknak pompás ruhája, a harmadik, ha megnyomták, mondani tudta hogy »ma-ma«; de mégis valamennyi közt leginkább megbámulták az Irénke bábuját, mert ennek még ékszere is volt: pompás mellű ragyogott a nyakában.

— Jaj de szép! Ez bizonyosan gyémánt, ugy-e? szölt Gizike.

— Persze hogy gyémánt, felelé Irénke büszkén. Még pedig nem is holmi közönséges gyémánt. Mondta a Rudi bátyám, hogy megér talán egy forintot is. Pedig ő tudja ám, mert ő már gimnáziumba jár.

— Az bizonyos, hogy a te Viczád a legkülönb, mondá Tinike. Őt teszszük meg királynénak.

Irénke egészen természetesnek találta, hogy ilyen nagy tisztesség érje az ő gyémántos bábuját. De azért büszke volt rá és diadalmasan nézett Karcsira, aki ezen is csak nevetett, mert hát ezt sem értette.

— Hiába nevensz, mondá Katinka. Van ez olyan szép játék, mint amikor ti papirosból csákót csináltok, aztán fa karddal katonáztok és azt hiszitek, hogy igazi katonák vagytok.

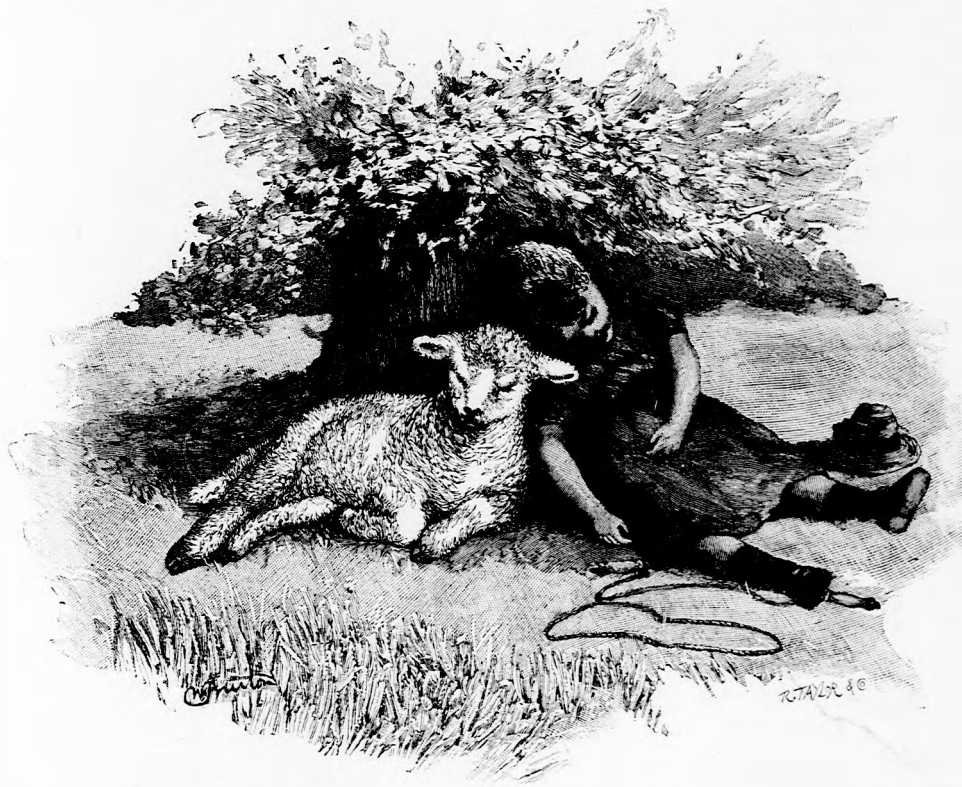
Karcsi nem tagadhatta, hogy ez bizony körülbelül csak éppen annyit ér. És ez megint boszantotta.

A játék azonban folyt szépen tovább és mikor már megelégtették a bábuzást, kísértáltak a kertbe labdázni, szaladgálni. Már ebben egyikök sem versenyezhetett Karcival, aki nagyobb is, ügyesebb is volt, annyira, hogy nem is telt mulatása az ilyen játékban.

— No, nekem már elég volt, mondá. Megyek.

Engedték, hadd menjen. Bizonyosan a Laczi pajtásához vágyódik már. Meglesznek nélküle is.

Meg is voltak és később, mikor a házba vissza indultak, látták, hogy Kar-

PIHENŐ SZÖKEVÉNYEK. (Lásd a 414. lapon.)

csi meg Laczi a nagy lepke-fogóikkal kifelé mennek a mezőre.

A vig leánykák társasága nem gondolt tovább a hűtlen házi urfival játszottak kedvökre tovább, és mikor már megelégtették a bujósdit, szem-bekötösdit.

megint vissza tértek a bábukhoz, melyek eddig ott pihentek illedelmesen a piczi székecskéken. De alig hogy közel jutottak, Irénke kétségbe esve sikoltott fel:

— Hova lett az én gyémántos tűm?
Az ám! A büszke bábu-királyné most

már csak olyan szerényen üldögélt ott, mint többi társa. A ragyogó gyémánt nem ragyogott többé rajta.

Mindnyájan szinte bele sápadtak a szörnyű eseménybe, de leginkább Katinka, aki mint házi kisasszony, nagyon röstelte volna, hogy a vendégség vége szomorúság legyen. Még reménykedett is egy kicsit.

— Alkalmasint kiesett, mikor sétáltattuk, tánczoltattuk a Viczákat. Keresünk, itt köll annak lenni a szobában.

Keresték. Tüvé tették a szobát, föl-kutattak minden zugot, de hiába. A gyönyörű gyémántos tű szörén-szálán elveszett.

Irénke, aki eddig csak busult, most már mérges lett. Indulatos leányka volt és ha egyszer neki tüzesedett, nem igen fontolta meg a szavait.

— Fölösleges a keresés, mondá hevesen. Nem vészett az el, hanem valaki ellopta!

— Ugyan már ki lopta volna el? szólta Katinka. Hiszen itt senki sem járt rajtunk kívül.

— Én nem mondom, hogy járt.

— Oh, akkor hát azt hiszed, hogy közülünk valaki tolvaj?

Irénke nem mondta, hogy hiszi, de azt sem mondta, hogy nem hiszi; egyáltalában nem beszélt többet, hanem haragosan fölcapta a kalapját, fogta a megrabolt bábuját és minden bucsuzás nélkül sietve távozott, inkább csak magának dörmögve:

— Köszönöm szépen az olyan mulatságot, ahol a vendéget meglopják.

Gizike, Tinike és Katinka elképedve sápadozva bámultak egymásra. Azután mit tehettek? Sirva fakadtak.

— Én nem vagyok tolvaj, én nem vettem el! kiáltá Gizike és kiforgatta a zsebeit.

— Én sem, mondá Tinike. Oh, minek is jöttem ide!

— Megyek haza én is!

S Gizike és Tinike is nagy sebtiben eltűntek.

Még olyan szerencsétlen soha sem volt Katinka és talán soha nem is lesz. Ilyen csuf vége lett az ő fényes vendégségének! Kétségbe esetten bujt egy sarokba és keservesen zokogott. Hiába próbálták vigasztalni, csak kesergett tovább.

Igy találta jó késő este Karcsi is, aki vigan tért haza a lepke-vadászatról.

— Hát itt mi a baj? Sirás a nagy mulatság után?

Katinka eleinte nem is felelt, de aztán lassankint mégis csak elmondta, micsoda szégyen és csufság érte. De ekkor meg Karcsi lett hirtelen olyan vörös, mint a főtt rák, azután meg elsápadt és a zsebéhez kapott.

— Jaj, hogy megfélekeztem róla! Hiszen itt van a zsebemben.

— Micsoda? A gyémántos tű?

— Az hát! Meg akartam egy kicsit boszantani azt a hetyke Irénkét és mikor a kertbe indultunk, elcsentem azt a hires drága kincset, amely különben csak pár krajczáros üveg cserép. Látni akartam az ijedelmét s persze vissza adtam volna neki. De aztán megfelejtkeztem az egésről.

— Nagyon rossz tréfa volt, s még rosszabb, hogy még meg is felejtkeztl róla, szólt a mama. Most rögtön jóvá köll tenned. Irénke a kára miatt busul, Gizike és Tinike pedig a csuf gyanu miatt, amely őket is érte. Nem szabad egy éjen át sem ilyen szomorú hangulatban maradniok.

— Oh mamácskám, de hát mit tehetek én most késő este?

— Fogod a kalapodat és sorra ellátogatsz mindegyikhez, a tút vissza adod, elmondod, hogy és miképen történt és bocsánatot kérsz.

Karcsi látta, hogy ez elől nincs menekülés. De meg nem is volt ő rossz szivü és maga is sajnálta volna, hogy annyian töltsék szomoruan az estét s az éjt az ő feledékenysége miatt. Nem éppen vigan ugyan, de elszántan neki indult a bocsánatkérő utnak és őszintén, jól el is végezte, úgy hogy mindenki megbékült s inkább még nevettek rajta, hogy Karcsinak milyen rosszul sült el a tréfája. Karcsi végre maga is nevetett.

— Sebaj no! Máskor jobban meggondolom; nem fogok bele olyan tréfába, melyből valakinek szomorúsága lehet.

A KIS ÖRDÖG.

(Képpel a ezimlapon.)

MI ISTEN csudája!
Félve néznek rája;
»Ni kis ördög... ju-ju-jú!
Amerre látsz, arra búj!»

Ugyan, mit is féltek?
Nem vét az tinéktek!
Aki itt ül a nyakamba,
A legügyesebb majomka.

No hopp, kicsi Jóka!
Mutasd, mi a móka; —
A fejemen tótágast állj,
Két karomon által ugrálj!

Gyávák nem volnátok,
Vele jászthatnátok;
Jámbor állatka csakugyan —
Szelid kicsi orangutang.

KALAND A SAS-FÉSZEKNÉL.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

SZERETEM azt hinni, hogy az én kis olvasóim közt nincsen senki, aki gyönyörűségét találná benne, hogy a madarak fészket háborgassa, megrabolja. Tudják mindnyájan jól, hogy ez nemcsak kegyetlenség, hanem káros cselekedet is, mert azok a kedves madarak nekünk jó barátaink.

Csakhogy, mint mindenben a világon, ebben is van kivétel. Akad bizony madár, amely éppenséggel nem jó barátunk. Se nekünk, se pedig más akármiféle élő teremtnak, amellyel csak meg tud birkózni. Ezek pedig a ragadozó madarak. Már ezeket bizony pusztítani köll, ahol csak lehet, mert nagy károkat okoznak.

már csak olyan szerényen üldögélt ott, mint többi társa. A ragyogó gyémánt nem ragyogott többé rajta.

Mindnyájan szinte bele sápadtak a szörnyü eseménybe, de leginkább Katinka, aki mint házi kisasszony, nagyon röstelte volna, hogy a vendégség vége szomorúság legyen. Még reménykedett is egy kicsit.

— Alkalmasint kiesett, mikor sétáltattuk, tánczoltattuk a Viczákat. Keresük, itt köll annak lenni a szobában.

Keresték. Tüvé tették a szobát, föl-kutattak minden zugot, de hiába. A gyönyörű gyémántos tű szórén-szálán elvesztett.

Iréнке, aki eddig csak busult, most már mérges lett. Indulatos leányka volt és ha egyszer neki tüzesedett, nem igen fontolta meg a szavait.

— Fölösleges a keresés, mondá hevesen. Nem vezett az el, hanem valaki ellopta!

— Ugyan már ki lopta volna el? szölt Katinka. Hiszen itt senki sem járt rajtunk kívül.

— Én nem mondom, hogy járt.

— Oh, akkor hát azt hiszed, hogy közülünk valaki tolvaj?

Iréнке nem mondta, hogy hiszi, de azt sem mondta, hogy nem hiszi; egyáltalában nem beszélt többet, hanem haragosan fölcsapta a kalapját, fogta a megrabolt bábuját és minden bucsuzás nélkül sietve távozott, inkább csak magának dörmögve:

— Köszönöm szépen az olyan mulatságot, ahol a vendéget meglopják.

Gizike, Tinike és Katinka elképedve sápadozva bámultak egymásra. Azután mit tehettek? Sirva fakadtak.

— Én nem vagyok tolvaj, én nem vettem el! kiáltá Gizike és kiforgatta a zsebeit.

— Én sem, mondá Tinike. Oh, minek is jöttem ide!

— Megyek haza én is!

S Gizike és Tinike is nagy sebtiben eltűntek.

Még olyan szerencsétlen soha sem volt Katinka és talán soha nem is lesz. Ilyen csuf vége lett az ő fényes vendégségének! Kétségbe esetten bujt egy sarokba és keservesen zokogott. Hiába próbálták vigasztalni, csak kesergett tovább.

Igy találta jó késő este Karcsi is, aki vigan tért haza a lepke-vadászatról.

— Hát itt mi a baj? Sirás a nagy multság után?

Katinka eleinte nem is felelt, de aztán lassankint mégis csak elmondta, micsoda szégyen és csufság érte. De ekkor meg Karcsi lett hirtelen olyan vörös, mint a főtt rák, azután meg elsápadt és a zsebéhez kapott.

— Jaj, hogy megfeledeztem róla! Hiszen itt van a zsebemben.

— Micsoda? A gyémántos tű?

— Az hát! Meg akartam egy kicsit boszantani azt a hetyke Irénkét és mikor a kertbe indultunk, elcsentem azt a hires drága kincset, amely különben csak pár krajczáros üveg cserép. Látni akartam az ijedelmét s persze vissza adtam volna neki. De aztán megfelejtkeztem az egészről.

— Nagyon rossz tréfa volt, s még rosszabb, hogy még meg is felejtkeztl róla, szólt a mama. Most rögtön jóvá köll tenned. Irénke a kára miatt busul, Gizike és Tinike pedig a csuf gyanu miatt, amely őket is érte. Nem szabad egy éjen át sem ilyen szomorú hangulatban maradniok.

— Oh mamácskám, de hát mit tehetek én most késő este?

— Fogod a kalapodat és sorra ellátogatsz mindegyikhez, a tút vissza adod, elmondod, hogy és miképen történt és bocsánatot kérsz.

Karcsi látta, hogy ez elől nincs menekülés. De meg nem is volt ő rossz szivü és maga is sajnálta volna, hogy annyian töltsék szomoruan az estét s az éjt az ő feledékenysége miatt. Nem éppen vigan ugyan, de elszántan neki indult a bocsánatkérő utnak és őszintén, jól el is végezte, úgy hogy mindenki megbékült s inkább még nevettek rajta, hogy Karcsinak milyen rosszul sült el a tréfája. Karcsi végre maga is nevetett.

— Sebaj no! Máskor jobban meggondolom; nem fogok bele olyan tréfába, melyből valakinek szomorúsága lehet.

A KIS ÖRDÖG.

(Képpel a czimlapon.)

MI ISTEN csudája!
Félve néznek rája;
»Ni kis ördög... ju-ju-jáj!
Amerre látsz, arra bújj!«

Ugyan, mit is féltek?
Nem vét az tinétek!
Aki itt ül a nyakamba,
A legügyesebb majomka.

No hopp, kicsi Jóka!
Mutasd, mi a móka; —
A fejemen tótágast állj,
Két karomon által ugrálj!

Gyávák nem volnátok,
Vele jászthatnátok;
Jámbor állatka csakugyan —
Szelid kicsi orangutang.

KALAND A SAS-FÉSZEKNÉL.

(Képpel a 408—409. lapokon.)

SZERETEM azt hinni, hogy az én kis olvasóim közt nincsen senki, aki gyönyörűségét találná benne, hogy a madarak fészket háborgassa, megrabolja. Tudják mindnyájan jól, hogy ez nemcsak kegyetlenség, hanem káros cselekedet is, mert azok a kedves madarak nekünk jó barátaink.

Csakhogy, mint mindenben a világon, ebben is van kivétel. Akad bizony madár, amely éppenséggel nem jó barátunk. Se nekünk, se pedig más akármiféle élő teremtésnek, amellyel csak meg tud birkózni. Ezek pedig a ragadozó madarak. Már ezeket bizony pusztítani köll, ahol csak lehet, mert nagy károkat okoznak.

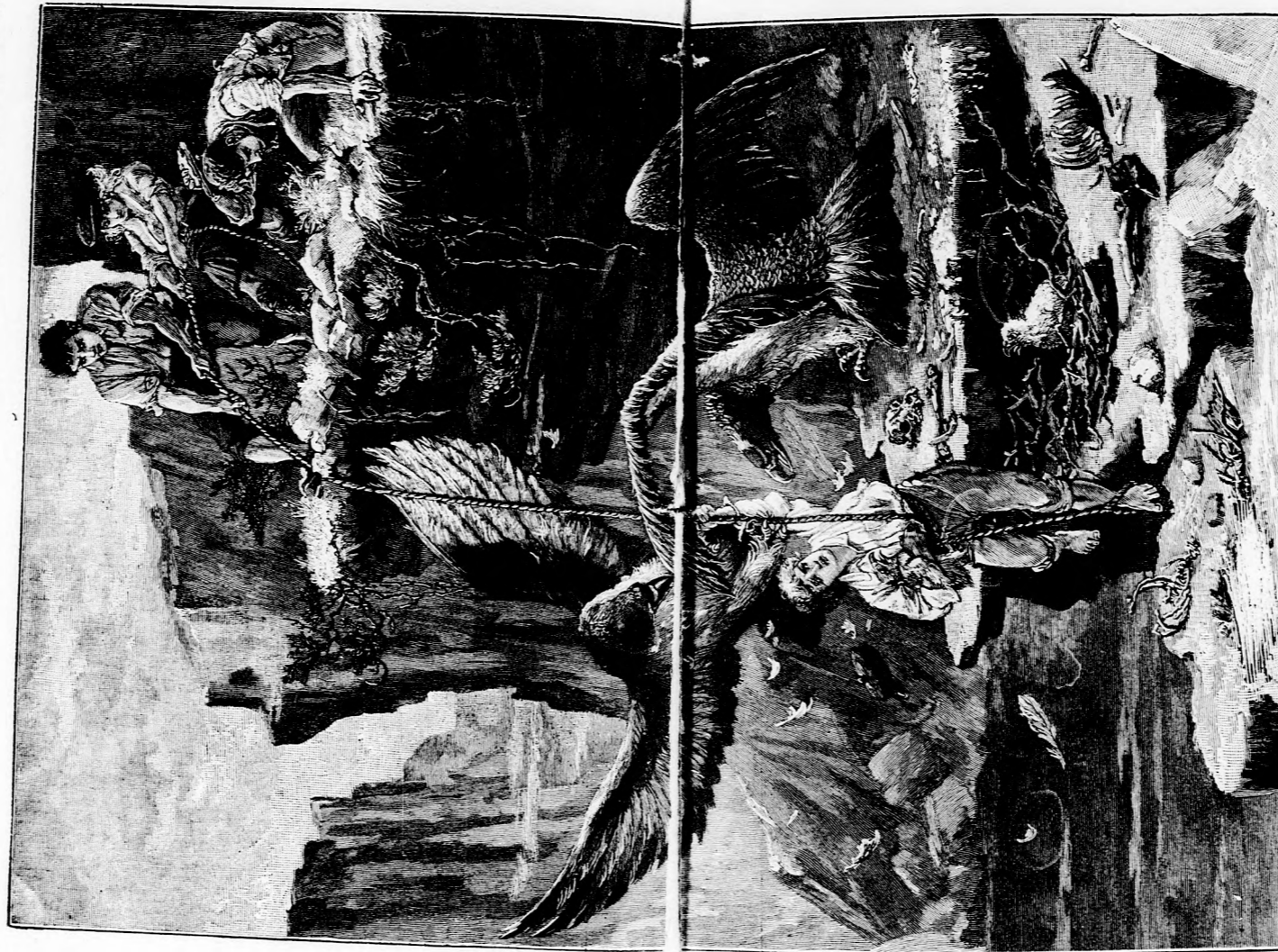
De éppen ezeket nem oly könnyű ám pusztítani, mint a félénk, ártatlan kis dalos madarakat. Nem köll sok bátorság, még csak nagy ügyesség sem hozzá, hogy valaki a bokorban fészkelő szelid fülemile, a vetésben éldegélő dalos pacsirta fészket kifosztogassa, elvigye a tojáskákat vagy a még tehetetlen, pelyhes kis fiókákat. De aki ilyenekben szeret mesterkedni, ugyancsak meggondolná a dolgát, ha azt mondanám neki:

— Tudok sásfészket, két kicsi sas van benne, szedjük ki!

Mert ehhez már nemcsak ügyesség és kitartás, hanem vakmerő bátorság is szükséges. Nem is igen van rá sokféle alkalom, csak a bérczes, sziklás hegyvidéken. A sas legnagyobb, legszebb fajtái ott tanyáznak.

A mesében a sas nagyon tisztelt madár. Ugy emlegetik, mint a madarak királyát. De biz' a valóságban a sas csöppet sem tiszteletre, szeretetre méltó madár. Igaz, hogy nagyon szép és nagyon erős; gyönyörűen tud repülni oly magasra, mint semmiféle más madár sem. Bátor is, harczias, és aki csak ezeket látja benne,

az szinte elhiheti, hogy valóban a madarak királya. Csakhogy ezek mellett az is igaz, hogy a sas nagy rabló, aki

valahányszor kirepül fészkeből, mindig azon töri a fejét, hogy valamely ártatlan állatkát zsákmányul ejtsen és szétmarczangoljon. Elragadja a magánál gyen-

gebb madarat, a nyulat, kis őzikét, kis bárányt, mindent, amit hatalmas karmai közt el bir ragadni.

ő kedves báránykáját. Erre gondolt most is, mikor találkozott a pásztor Gyurkával és így szólt:

— No Gyurka, ugyan hiába ígérted, hogy majd rátalálsz te arra a sasra és majd egyszer megfizetünk neki.

— De bizony nem hiába, Elemér urfi. Csakhogy az nem megy könnyen és gyorsan. De most már tudom, hol van a tanyájok, azt is tudom, hogy két kis sasfiók van a fészkekben.

— Hol vannak?

— Amott a Királyesucs alatt. No, annyit ér, mint ha nem is tudnám. Oda nem lehet utánok menni.

— Már pedig oda meggyünk és a kis sasokat kiszedjük; mert ha azok is felnőnek, még több gonosz rabló madár lesz itt a vidékünkön.

— Az tökéletesen igaz. De nem igen lehet rajta segíteni. Tudja Elemér urfi jól, hogy a sas olyan helyre rakja a fészket, ahol senki sem férhet hozzá, még madár sem röpül más azon a tájon. No, ez a saspár meg éppen a Királyesucs

Elemérnek, egy a bérczes hegyvidéken élő uri család kis fiának is ezért volt nagy haragja a sasokra. Szemei láttára rabolta el egy hatalmas sas az

meredek oldalában rakott fészket, a nagy tengerszem fölött. Láttam, amint egy helyre térnek mindig, oda hordják a zsákmányt, bizonyosan a kicsi sasoknak.

— No, ha tudod, hol van, akkor holnap oda megyünk és kiszedjük a fészket. Elvezetesz oda.

— Jaj dehogy teszem! Az valóságos isten-kisértés volna.

— Jól van; ha te nem teszed, majd elhivom Marczit és Palkót. Most már tudom, hol keressük a fészket, majd rátalálunk.

— Akkor már mégis jobb lesz, ha én is megyek. Én már tudom az utját. Jól van no, hát holnap megyünk. De korán köll indulni, mert sok időbe fog telni. Aztán jó erős kötelet is köll szerezni, mert ahhoz a fészkekhez csak kötelen lehet lebozsátkozni. És Marczira meg Palkóra szükség is lesz, ketten hozzá sem foghatnánk.

Elemér biz' azt nem igen tudta, hogy egy kis fészkek-rablással mért ne boldogulhatnának ők ketten is. Ott lakott ugyan a bércz-vidéken, de ha elsétált is a bérczek közé, csak addig sétált, ameddig kényelmes ut vezetett. A sasokról pedig hallotta ugyan, hogy meredek helyen raknak fészket, de úgy képzelte, hogy egy kis kapaszkodással négykézláb mindenüvé el lehet jutni. Azt meg már éppen nem értette, mért kell reá sok idő, mikor az a nagy szirt-orom, melynek Királycsucs a neve, éppenséggel nincs messze.

Annyit azonban mégis tudott, hogy Gyurka mindezt jobban érti, mert kora tavasztól késő ősziig mindig az erdőt, hegyet járja. Rábizta tehát, hogy rendezzen mindent úgy, ahogy legjobbnak gondolja.

El is rendezte Gyurka és másnap a kitűzött időben megindultak mind a négyen. Marczit és Palkót, akiket társulvettek, erős nagy fiúk voltak, már jófor-

mán legény-emberek. Szívesen vállalkoztak a kirándulásra, nem is először tettek már ilyet. Marczinak össze göngyölt hosszú kötél volt a vállára vetve. Egyéb szerszámjok nem volt.

— Kár, hogy puszkánk nincs, szólt Palkó.

— Jó volna, az igaz, felelé Marczit. De majd csak boldogulunk így is.

Csakhamar bent voltak a bérczek közt, kezdődött a kapaszkodás. Elemérnek bizony nehezebbre esett, hogy lépést tartson a társaival; de nem akart szegyenben maradni és megfeszített erővel kuszott-mászott velök egyre följebb és följebb. Sokszor csak egymást tolvahuzva juthattak föl egy-egy meredek szikla-falra, honnan aztán megint tovább kapaszkodhattak. Jó másfél óráig másztak így fölfelé, s mikor Elemér végre megpihent és hátra nézett, szinte megrettent. Szédítő magasságban óriási szikla oldalán voltak, valósággal a felhők közt és messze lenn alig lehetett megkülönböztetni a házakat. Az óriási szikla meredek oldala alatt pedig a tengerszemnek nevezett tó csillogott. Elemér szinte szédült és huzódott el a tó felől. Gyurka azonban egy kis pihenés után így szólt:

— Innen lemászhatunk egy darabon a fészkek közelébe... de vigyázzon ám, Elemér urfi, meg ne botoljék, mert ha itt elesik, ezer ölet bukfenchez lefelé.

Aztán vezette őket éppen a meredek szikla-falon le, ahol borzalmas mélységben tátongott alattok a tengerszem. Hajmeresztő kapaszkodás volt, míg végre egy kis szikla-párkányra értek, honnan már semmikép sem lehetett lejjebb jutni.

Gyurka, az erős oláh legény, így szólt:

— Itt csitt... se mozdul.

Megtetted kérdé, mi

— Csö... sasok itt... vijjogásul... hiába jöt... kirepülne

Ez a v... ságos. Fe... de még... Végre-va... togás ha... röppent f... aztán elh...

— No... Föl kell... nem tér...

Marcz...

— Ki...

— Én...

szólt Gy... a kötele... a tóba.

— N... nevetve.

három o...

— E...

urfi ped...

vigyázzo...

Elemé...

hogy bi...

azt ner...

miféle s...

inkább

nem me...

rajta, a...

— Itt alattunk van a fészek... De csitt... feküdjünk le a földre és senki se mozduljon.

Megtették, de Elemér türelmetlenül kérde, miért?

— Csöndesen! felelé Marczy. Az öreg sasok itthon vannak... nem hallja a vijjogásukat? Ha észre vesznek, akkor hiába jöttünk... meg köll várunk, míg kirepülnek vadászatra.

Ez a várakozás csöppet sem volt mulatságos. Fél óra mult, egész óra is mult, de még mindig ott feküdtek meglapulva. Végre-valahára aztán erős szárnycsattogás hallatszott s két hatalmas sas röppent föl. Egy ideig magasan keringtek, aztán elrepültek messzire.

— No most gyorsan! szól Gyrka. Föl kell használni az időt, míg vissza nem térnek.

Marczy szétoldotta a kötelet.

— Ki megy le? kérde.

— Én vagyok legkönnyebb, én megyek, szól Gyrka. Csak aztán jól fogjátok a kötelet, mert nem szeretnék leröpülni a tóba.

— Ne félj semmit, felelé Marczy nevetve. Elbirunk mi ketten Palkóval három olyan legényt is, amilyen te vagy.

— El ám, bizonyítá Palkó, Elemér urfi pedig a strázsa lesz. Csak aztán jól vigyázzon és idején szóljon.

Elemér nagy készséggel megígérte, hogy bizonyosan megteszi. Éppen csak azt nem tudta, mit köll megtennie, miféle strázsa lesz. Hogy hiába ne legyen, inkább nem röstellte tudatlanságát, hanem megkérdezte. Egy kicsit nevettek rajta, aztán megmagyarázták neki.

— Hát az szükséges, ifuracskám, hogy valaki mindig föl és szétnézegessen. Gyrkának, amint a kötelen fog lógni, nem lesz módjában, hogy egyébre ügyeljen, mint arra, miképen hozza föl a kis sasfiakat; mi ketten meg Palkóval a kötelet tartjuk, húzzuk, eresztjük, mert arra köll vigyáznunk, hogy Gyrka jól jusson le és föl. De ha e közben vissza térnének az öreg sasok, az rossz multság volna. Hát Elemér urfnak az lesz a dolga, hogy figyelmesen szétnézeget és mihelyt a sasokat megpillantja, figyelmeztet.

— Jól van. Ez nem nehéz.

De azt ugyan rosszul gondolta, hogy ez nem nehéz feladat. Persze, ha nem akarta volna látni, hogy a többiek mint végzik a nyaktörő vállalatot, akkor nem lett volna nehéz. Akárhogy nem akarta azonban, mégis csak erre figyelt mindig. Pedig szinte megborzongott bele.

A három vakmerő fiu legelőször is hasra fekve, a szikla-párkány széléig csuszott és letekintett, hogy pontosan megtudhassa, hol van ott lenn a sasfészek. Jó két ölnyivel alattok másik szikla erkély volt, azon raktak fészket a sasok. Nagyon hitvány fészek volt az, csak néhány száraz galyból összeróva; látzott, hogy a sasok bizony nem valami jeles mesterek a fészek-rakásban. Az a néhány összefont galy éppen csak arra volt jó, hogy a kis sas-fiókák ki ne mozdulhassanak a helyökből és le ne pottyanjának a szikla erkélyről. A fészek mellett csupaszra rágott csontok hevertek, bizonyítva, hogy a sasok itt szoktak lakomázni.

Gyurka, miután jól kimérték a helyet, magára kötötte a kötelet, még pedig nagyon ügyes módon. Először is hurkot csináltak a kötél végibe s Gyurka a hurokban vetette meg a lábát, aztán megfeszítve a kötelet, jól a derekára erősítette. Ekkép, amint lebocsátkozott, meg nem billenhetett függő helyzetében. Marczy és Palkó izmos kézzel fogták a kötelet és lassan eresztették lefelé a szédületes mélységbe. Elemér bizony belesápadt és szólni sem tudott, csak előre hajolt, hogy lássa, mit mivel Gyurka oda lenn.

— Tartsd! Már itt vagyok! szolt Gyurka alulról.

Ott volt a fészeknél. A kis sasfiókák ijedten sipogtak; ilyen látogatáshoz nem voltak szokva. Gyurka sietve hajolt le és fölkapta az egyiket. Oda akart nyulni a másik után is, de ettől ugyancsak elmúlt a kedve. Mert ebben a pillanatban szörnyű vijjogással mint a villám csapott le rá a két öreg sas. Elemér bizony rossz ör volt, nem arra figyelt, amire kellett volna s a saspár meglepte őket.

Borzasztó harc indult meg ott a szédítő meredek szirtfal oldalán. A sasok bősziúten rontottak neki Gyurkának, aki kezében tartotta a kis sast és nem akarta elereszteni zsákmányát. Csőrükkel, karmaikkal, szárnyaikkal vágta, csapkodtak s itt volt a halálos veszedelem, hogy vagy lerántják a mélybe, vagy agyonmarczangolják. Védekezni pedig Gyurka egy csöppet sem tudott, mert félkezével a kis sast tartotta, félkezével pedig a kötélbe fogózott.

— Gyorsan fel! kiáltá.

Csakhogy ez nem mehetett olyan nagyon gyorsan. Marczy látta, hogy mire felhuzzák Gyurkát, nagy baj eshetik.

— Elemér urfi, ide hozzám, fogja a kötelet és segítsen huzni! Te Palkó, kapj fel köveket és üsd el Gyurkától a sasokat.

Palkó jól tudott czélozni és nagy kődarabokkal úgy fejbe, nyakba, hátba vágta a sasokat, hogy ezek egy-egy pillanatra ijedten röppentek hátra. Mindjárt újra előtörtek ugyan, de ezalatt Marczy és Elemér egyre följebb huzták Gyurkát, aki végre csunyán össze karmolva, megvérezve és sipkája nélkül ugyan, de nagyobb baj nélkül följutott társaihoz. A sasok még ekkor is folytatták a támadást, de már ekkor a négy fiu jól védekezhetett, Marczy az össze csavart kötéllel, a többiek kövekkel, úgy hogy a sasok végre is odább röpültek, lemondva fiókájok megszabadításáról.

— Egy kis pihenés után vissza térnek, szolt Gyurka. Igyekezziünk, hogy odább jussunk.

Szaporán távoztak. Csakugyan alig egy-két perc múlva már megint lecsaptak a sasok. De a fiúk ekkor még jobban el voltak készülve. A kis sast Elemér tartotta, Gyurka, Marczy és Palkó pedig nagy botokat törtek a legelső bokornál. Így végkép elüzték az ellenséget.

Késő este volt, mire haza értek, fáradtan, lihegve, de mégis elégedetten a zsákmánnyal. Elemér megjutalmazta hű és derék társait, de megvallotta, hogy Gyurkának igaza volt, hogy szinte istenkisértés volt ez a kaland. Nem is igen vágyódott utána többször.

EZ AZ
Most
Tejb
Édes

Ez a
Viga
A be
Mar

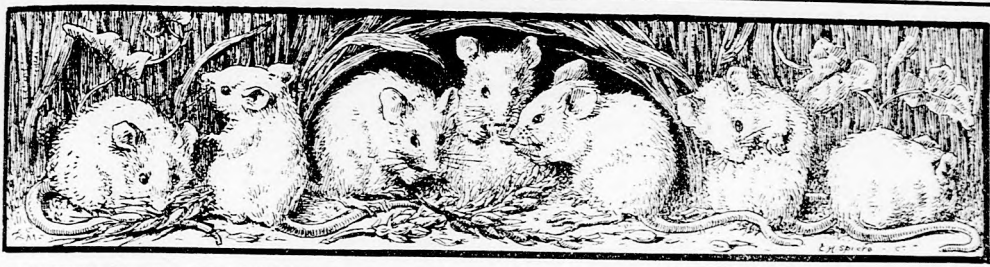
A

ÜNKÖ
törté

Megjegyzés
ves szülein
a közel lé
Mi, már t
kos öcsikém
Hiszen jól
visszatér, s
mellett bá

E törté
elárultam,
Nem mulik
esinyt el n
pajkossága
ságot okoz
emberke a
veim közt
meg az é

KÉT LAKOMA.

EZ AZ élet hajaha!
 Most érik a gabona,
 Tejbe szökken a kalásza,
 Édesedik gyökér-szála.

*Ez az élet, hajaha!
 Vigán áll a lakoma;
 A bendönket tele szedjük,
 Maradékát fére tesszük.*

*Ez az élet, hajaha!
 Héj, de van egy kis baja —
 Éjjel ránk csap bagoly koma,
 S van itt aztán bő lakoma.*

*Ez is egér-lakoma —
 De annak egy más faja
 Ottan nem az egér eszik,
 Hanem az egeret eszik.*

A HÁROM FOGOLY.

PÜNKÖSD vasárnapja volt. Én, e kis történet írója, otthon szorultam. Megjegyzendő, hogy falun lakunk s kedves szüleim kora reggel, már hajnalban a közel lévő Győr városába rándultak. Mi, már t. i. kis hugom Ilonka s pajkos öcsikém, ezen nem igen buslakodtunk. Hiszen jól tudtuk, hogy anyácska estére visszatér, s kedves nevelő-kisasszonyunk mellett bátorságban voltunk.

E történet hőse öcsém, akiről már elárultam, hogy pajkos, virgoncz fiúcska. Nem mulik el nap, hogy legalább egy csinyt el ne követne. No, de most az ő pajkossága mindnyájunknak sok bosszúságot okozott. Megjegyzendő: az egész emberke alig három éves. Hol a könyveim közt kotorász s azokat kutatja, hol meg az én gondosan leirt leczkéimet

firkálja tele ákom-bákomokkal, úgy, hogy újból letisztázhatom. Szóval: mindenféle rosszaságon töri az ő buksi fejét.

E napokban az ajtót oly erővel csapta be, hogy a kilincs is kiesett belőle. Ez még nem lett volna baj. De nem tudjuk mi okból: a kilincset elvitték. Pünkösöd reggelén még azon fészületlen kimentem valamiért a másik szobába s egyszer csak bumm!... újból becsapta az ajtót. De, oh jaj! oly erősen, hogy ki sem birtuk nyitni. Próbálkoztunk én és a cseléd kívülről, a kisasszony belülről: de sehogysen ment a dolog.

— Szépen vagyunk! kiált benn a kisasszony. Az ablakok minden oldalról vassal berácsozva (hisz' falun lakunk) s még meg sem reggeliztünk!

Minden bosszankodás mellett is kacagott, mert bizony nevetséges is volt: én kívülről szétbontott hajjal futkosok ide-

oda, bévül meg a fogoly-kisasszony. Mily állapot!

A tejet a rácsozaton át adta be a cseléd nagy nehezen, hogy szegény kisasszony legalább ne éhezzen. A legnagyobb kellemetlenség az volt, hogy egész nap el sem mehettünk hazulról. Mert, ünnepnap lévén, lakatost nem hozathattunk. Hát még az ebéddel hogy lesz? A tálak be nem férnek az ablakon, mert a rácsozat amannál keskenyebb. S aztán hogy tanuljak? Talán az ablakon keresztül mondjam el a leczkémét? Elküldtük a leányt a kertészünkhöz, de ez sem tudta kinyitni az ajtót.

Végre délután ütött a szabadulás órája. A kovács valahonnan előkerült és ügygyel-bajjal kinyitotta az ajtót. Bünteteskép az én kis öcsém egész délután a sarokban állt s ozsonnát sem kapott.

Ily módon mult el nálunk pünkösöd vasárnapja.

Goldschmidt Olga.

PIHENŐ SZÖKEVÉNYEK.

(Képpel a 405. lapon)

EGYSZER Marika ment elől, a Barika hátul, azután meg a Barika elől és Marika hátul, de egymást el nem hagyták volna a viláért sem. Ugy is illett, hogy olyan hú pajtások és kenyeres társak jóban-rosszban osztozzanak. Hogy most jóban vagy rosszban osztoznak-e, nem tudom bizonyosan; de ők ketten nem igen tartották rossznak. Mert ha annak tartották volna, csak rajtok áll, hogy ne tegyék.

— Megyünk, azért is megyünk, ugye Barika? szólt Marika daczosan. Nem is megyünk többé vissza ahhoz a csunya Misihez. Nem fogjuk többé Misit szeretni, csak azért sem.

Hogy Misi csunya legény volt-e, azt megint nem tudom bizonyosan, de biz' az meglehet; sokan mondták, hogy láttak már nálánál szebb fiut is. Hanem azért Marika eddig nagyon szerette és Bari-

kának sem volt Misire panasza. Ma ebéd után azonban nagy változás történt.

Misi ott ült az udvaron a nagy körtefa alatt és szorgalmasan lapozott egy könyvben. Néha letette, fölállt és a fa árnyékában fel s alá járkálva, mormogott, amiből akárki is kitalálhatta, hogy leczkét tanul és próbálgatja, valjon jól tudja-e már. Meg-megrázta a fejét és vissza ült a padra, megint elővette a könyvet. Nyilván nem akart az a leczke könnyen bele menni a fejébe.

A kicsike Marikának nem voltak ilyen gondjai, s amint a házból kilépett, egyenesen Misihez sietett.

— Misi, hintázzunk!

A hinta éppen ott lógott a körtefán.

— Most nem érek rá, tanulnom köll; holnap lesz a vizsgálat.

— De én hintázni akarok.

— Ne zavarj, ha mondom. Fontosabb dolgom van most, mint hogy veled bajlódjam.

Marika durézasan biggyeszgette az ajkát.

— Ugyan hát mit csináljak, ha nem hintázhatok?

— Amott sétál a báránypad, menj Isten hírével, sétálj vele.

Ezzel Misi szerencsésen le is rázta a nyakáról Marikát. Egyéb hiányában Marika csakugyan a Barikához ment.

— Menjük Barika . . . hagyjuk itt ezt a csunya Misit.

A báránypada készséggel belé egyezett, kivált mikor látta, hogy Marika a kapu felé indul. Kimentek, jobbra fordultak és csakhamar kinn voltak a mezőn. Itt pedig mind a ketten nagyon szépnek találták a világot. Kivált a Barika nem-

csak szépen
mezőn po
lézhetett,
meg. De
mint a B
ha már r
és újra k
elballagta
egyszer M
látta sem
még a ter
legfőkép
már az ő

— Oh,
menni! D

Barika
nem igen
jól megoz
dott tehát
lehevered

— Jaj,
Ha farkas

De Bar
volt, ettől
szett. Uto
ban egyeb
rátámaszt

Otthon
ijedelem.
Marikát,
küldte ők

— Tüs
csoló a m
rednek, h

Misi m
könyvet é
már, hogy
kis hugoc
meghintáz
czike. Tes
hanem ta

Gyanit
a mezőre
nem látt
árnyékab
kiáltozott

csak szépn-k, hanem jónak is, mert a mezőn pompás kövér füvecskében legelészhetett, amit Marika nem tehetett meg. De ő, ha már nem ozsonnálhatott, mint a Barika, szedett vad virágot és ha már nem fért a markába, eldobta és újra kezdte. Ilyen módon szépecskén elballagtak olyan messzire, hogy amint egyszer Marika hátra fordult, hát nem látta sem a házukat, sem a falut, de még a templom tornyát sem. Megijedt, legfőképp azért, mert úgy érezte, hogy már az ő ozsonnája ideje is elérkezett.

— Oh, Barika, most már haza köll menni! De merre van haza?

Barika talán maga sem tudta, vagy nem igen kívánczozott haza, mert ő már jól megozsonnált. Csöppet sem iparkodott tehát, hanem egy nagy fa alá leheveredett.

— Jaj, jaj, Barika, mi lesz velünk! Ha farkas jön, megesz!

De Barika, a milyen gondatlan jószág volt, ettől sem ijedt meg, csak heverészett. Utoljára Marika sem tudott bújában egyebet tenni, oda feküdt Barikához, rátámasztotta a fejét és elaludt.

Otthon pedig ezalatt nagy lett az ijedelem. Keresték, de nem találták se Marikát, se Barikát. Kisült, hogy Misi küldte őket világgá.

— Tüstént keresd meg őket! parancsolá a mama. Még valami bajba keverednek, ha messzire elbolyognak.

Misi maga is megijedt. Becsapta a könyvet és utnak eredt. Sajnálta most már, hogy néhány perczet nem szentelt kis hugocskájának. Ha akkor egy kicsit meghintáztatja, nyugton marad a piczike. Tessék! — most nem pár perczet, hanem talán órákat vesz, míg rátalál.

Gyanította, hogy a kis szökevények a mezőre sétáltak; de hiába nézett szét, nem látta őket. Persze, mikor a fa árnyékában feküdtek. De volt esze, hogy kiáltozott is.

— Marika! Barika! Hol vagytok?
Marika mélyen aludt, nem hallotta. De Barika szemfülesebb volt és megszólalt:

— Be-e-e!

Ebből Misi tisztán értette, hogy azt jelenti: »Itt vagyunk a fa alatt«. Ott csakugyan rájok talált és mire beesteledett, szerencsésen haza ért velök.

Marika nem kapott ozsonnát és megfogadta, hogy többé nem szökik meg a Barikával, aki könnyen veszi a szökést, mert a mezőn is ozsonnálhat.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLII. köt. 20-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Kolozsvár
Országot
London
Ovoda
Zsiga
Vas
Ág
R

Helyesen fejtették meg: Füzy Ilonka, Széll Erzsike, Sturm Erzsike és Margitka, Forster Tibor, Benedek Pista, Szontagh Donát és Sándor, Dousa József, Redlich Kornél, Francke Kálmán, Fleischmann Rózsa, Hajós Anna, Patterson Margit és Orsolya, Josipovich Kálmán, Biedermann Frida, Baum Miklós, Bárkányi Ödön, Weisz Aranka és Rudi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szögyény Gyula. Az újabb küldeményből a 2-ik számúnak, mint ügyes szerkezetűnek, sorát ejtem. — **Steiner Elza.** A legszívesebben fogadlak téged is számos kis híveim sorába. Gyakorlatnak a verselés szintén jó. De tulságosan vesződni vele, ha nincsen rá kedved vagy hivatásod, fölösleges. Lelkesedésed a »Kis Lap« iránt örömemre szolgál. — **Vancsó Jani és mindazok,** akik a *pünkösdi ünnepek* alkalmából szeretettel emlékeztek meg rólam, legyenek meggyőződve, hogy meleg érzéssel viszonzom ragaszkodásukat. — **Lázár Piroška.** Ha figyelmesen olvasod ezt a rovatot, kérdésedre a választ megtalálhattad. — **Jakabffy Margitka.** Azóta megérkeztek s nagy köszönettel nyug-

tázom meg a gondosan csomagolt, gazdag gyűjteményt. — **Grünbaum Margitka.** Nagyon elszomorított a te levélké. Hogy lehetnek fiúk, akiket szülei és tanítói annyiszor oktatnak arra, hogy Isten teremtményeit szükség nélkül üldözni, kinezni bűn és kár, s akik ez intések ellenére is abban lelhetnek gyönyört, ha egy kis cziczát a falhoz csapkodnak addig, míg odavész, görönggyel hajgálják meg a nem csak ártatlan, de hasznos fecskét, ezt a kedves madárkát stb.: ezek oly rut színben tüntetik föl előttem azt a három kegyetlen fiút, hogy büntetéskép ide szögezném ki a nevöket, ha nem sajnálnám szüleiüket s ha abban nem reménykedném, hogy szegyélni és fájlalni fogják vásott csinyöket. Míg javulásuk hírét nem hal-

lom, én és minden tisztességes ember: undorral fordulunk el az ilyen gyermekektől. — **Reimann Klára.** Iskolai sikereden örülök. — **Josipovich Dora és Kálmán.** Köszönöm a pompás küldeményt. — *Több levélről a jövő számban.*

Ez a szám az utolsó ebben a félévben és ebben a kötetben. A jövő héten már az új kötet első számánál találkozunk újra. Addig is szívből ölel mindnyájatokat hivetek

Forgó bácsi.

A „Kis Lap“ t. előfizetőihez!

MOST folyó hónap végével érünk a „KIS LAP“ **negyvenkettedik** kötetének végére, hogy az új félévben megkezdjük az új, immár **negyvenharmadik** kötetet. Inkább csak a régi szokáshoz való hű ragaszkodásból szölok ezuttal is pár szót kis híveim nagy seregéhez, mely nekem oly jól eső szeretettel sorakozik kitértőan a „KIS LAP“ köré, hűségével jutalmazva, helyesnek bizonyítva azt az irányt, melyet **Forgó bácsi** most már harmadik évtizede öntudatosan követ.

Zajt kerülve, feltűnést nem keresve, halad a „KIS LAP“ azon az ösvényen, melyet a tapasztalás az ifjusági irodalom helyes ösvényének bizonyított be. Huszonhárom esztendő óta sokszor ujult már meg a sereg, mely a „KIS LAP“ zászlaja alatt szórakozik, okul, jóra, nemesre buzdul; s midőn kilép a gyermek-sorból, édes emléket visz magával azokról a kellemes, hasznos órákról, melyeket **Forgó bácsi** szellemi társaságában töltött. S hogy ez így legyen ezentul is, az **Forgó bácsi** változatlan törekvése.

Az új kötet, mely a jövő hó elejével követi a mostanit, ismét közölni fog **hosszabb elbeszélést**, alkalmilag képektől kíserve, minden számban **kisebb beszélykét**, koronkint **szindarabot**, melyet ügyes gyermekek eljátszhatnak, **ismeretterjesztő cikkeket**, mindezt művészileg készült rajzokkal, hasonlóképpen minden számban **költeményeket**, szintén képekkel. Állandó rovatok maradnak **Forgó bácsi** postája, elmélesztő és szórakoztató **rejtvények és feladványok**. A **jótekonyság oltárán** is folyvást áldozhatnak a „KIS LAP“ közvetítésével azok a nemes szívű olvasók, kiknek e szép erény gyakorlását módjuk megengedi.

Aki régi híve a „KIS LAP“-nak, mind szerez az magához, tudom, új társakat is. Mindannyit szeretettel fogadja táborába

Forgó bácsi.

Kérjük a „KIS LAP“ t. előfizetőit megrendeléseik mielőbbi beküldésére, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt 40 kr.
Félévre	2 „ 80 „
Egész évre	5 „ 60 „

Az előfizetések, melyeknek elküldésénél legcélszerűbb a posta-utalvány haszná-lata, a „KIS LAP“ kiadó-hivatalához (Budapest, IV. Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendő.

A „Kis Lap“ kiadó-hivatala.